

Páva Zoltán, országgyűlési képviselő, Komló város polgármestere.

Jó szerencsét! A vendégszerető, vendégváró város, valamint a Mecsekérc Zrt vezérigazgatója, Erős György úr nevében őszinte tisztelettel, és nagybecsüléssel köszöntöm önöket Komlón. Köszönöm a lehetőséget, hogy Komlóra hozták a Bányásznapot, ezzel is mintegy tisztelve a komlói bányászat előtt. Az előtt a komlói bányászat előtt, melynek múltja 1812-re vezethető vissza, hisz akkor lettek először – kicsit később, mint a pécsi medencében – szén Komlón. Ez adódott abból, hogy Pécsen a külszínen is található volt szénmedence, Komlón viszont elég mélyen, s itt voltak a mélyművelésű bányák. A bányászat megítélése a mecseki szénmedencében elég érdekes volt. Engedjék meg, hogy Georgicus Agricola 1546-ban írt szavait idézzem: „A bányászat kérdésében az emberek között a vélemények mindig erősen eltérők. Egyesek szenvedélyesen hangoztatják nagy jelentőségét, mások viszont annál keményebben szidalmazzák.” Hadd mondjam el, hogy ebben a városban soha nem szidalmazták. Ebben a városban mindig nagyra értékelték a bányászatot, mert úgy ítélik meg, hogy Komló város múltját, a jelenét és nagymértékben a jövőjét is a bányászat határozza meg. Ez a település 1951-ben tizenötezer fős volt, amikor várossá nyilvánították. Hétszázötvenkét éves múltat tekintünk vissza, hétszázötvenkét évvel ezelőtt jelezték először, hogy itt település volt, s a bányászat fejlesztette ezt a várost szocialista iparvárossá. Bennünket a bányabezárás rendkívül keményen érintett. Több mint hét évvel ezelőtt 2001. február 1-én zárt be Zobák-bánya, és azért érintett nagyon keményen bennünket, mert az 1985-86-os évben meghirdették a liász-programot. Önök nagyon jól tudják, hogy mit jelentett volna Komlónak egy huszonnyolcmilliárd forintos beruházás. Megépült a sikondai városrész, idejöttek az ország minden részéből az emberek, keresve újból a megélhetés lehetőségét, és közöttük nagyon sok volt a képzetlen, alulképzett ember. Hadd mondjam el, hogy a romákat az aknászok annak idején, nagyon tisztelték. Végrehajtott mindent, volt benne egyfajta félelem, de azt csinálta, amit az aknász mondott. Nagyon sokan jöttek ide. Kötöttek velük egy tízéves szerződést, hogy ha tíz évet aláírsz földalatti munkaként, akkor 3%-os hitellel jutsz lakáshoz, az asszonyt elhelyezzük a Május 1 ruhagyárnál. Aztán bejelentették, hogy nincs liász-program, elkezdődött a bányabezárás, s ezek az emberek, ha megvolt még az Alföldön a lakásuk, házuk, tanyájuk, visszamentek, de a döntő többségük itt maradt. Ma Komlón azért magas a munkanélküliség, mert több mint hatszáz olyan ember van, aki akkoriban érkezett ide, s a mai napig sincs nyolc általános iskolai végzettsége, akiket a munkaügyi központ semmiféle továbbképzésre nem tud beszervezni. Ezért kérjük mi a mindenkori kormányzattól, hogy azt a felelősséget, amit a kormány 1985-86-ban magára vállalt, azt vigye tovább és segítse ezt a várost. Láthatják, hogy épül, szépül a városunk, mindent megteszünk annak érdekében, hogy az itt lakók jól érezzék magukat. De ezen a hatalmas munkanélküliségen saját erőből nem tudunk változtatni. Annál is inkább okoz ez nekünk gondot, mert 1979-ben a korabeli statisztikák Komlót, Tatabánya után az ország második leggazdagabb városaként tüntették fel. Azok az emberek, akik akkor kicsit valóban gazdagabbak voltak az átlagnál, azért mert jóval veszélyesebb munkát végeztek és többet dolgoztak, ezek az emberek jóval nehezebben éltek meg a rendszerváltást, azt, hogy elvesztették a munkalehetőségüket. Akkoriban még én is elfogadtam azt, hogy az Ausztráliából ide hozott szén sokkal olcsóbb, mint lemenni kétszáz-háromszáz méterre, nehéz természeti körülmények közé, s kitermelni, gazdaságtalanul. De ha visszagondolunk arra, hogy mennyit fizettünk ki bányajáradékokra, szociális segélyre, lehet, hogy megfontolandó lett volna a bánya bezárása. Akkor 25 dollár volt az olaj hordónkénti ára, ma 125 dollár. Nem csodálkozom azon, hogy néhány embernek megfordul a fejében a bányanyitás terve. Van jövője a szénbányászatnak én is ezt mondom, de el kell gondolkodni azon, hogy lesz-e ehhez szakképzett vajúró, lesznek-e iskolák a képzéshez. Komló városa sokat köszönhet a bányászatnak, s azoknak a bányászoknak, bányavezetőknek, akik felvirágoztatták a térséget, létrehozták az intézményrendszert, a művelődési intézményeket, színházat, mozit, múzeumot, sportcsamokot, a közösségi házat. Ötezer kétszáz lakást adtak át a 90-es évek közepén. Ezeknek az embereknek – kik közül néhányan itt ülnek a nézőtérén, szeretettel köszöntöm őket – is köszönhető, hogy a város talpra állt a depressziós helyzetéből. Komló él, lélegzik, s élni akar. Reméljük, hogy a bányászat újjá éled, újból lesz itt bányászokképzés is.

Amit kémi szeretnék miniszter úrtól. Két éve húzódik a sikondai bányászszanatórium sorsa. Ez országos ügy. Itt nagyon olcsón gyógyulhatnak a munkában megbetegedett bányászok. Még Kóka miniszter úr ígérte, hogy átadja az intézményt a városnak. Mi azt kértük: ne a város vegye át, hanem a Szociális és Munkaügyi Minisztérium, hiszen az rendelkezik azokkal a feltételekkel, amelyek a működtetéshez szükségesek. Akkor ígéretet kaptunk arra, hogy a SzMM országos rehabilitációs központtá alakítja át a szanatóriumot. Arra kérem Szabó miniszter urat, hogy tegyen pontot az ügy végére, s rendezze a bányászok számára megnyugtatóan ezt a dolgot.

Tisztelt Barátaim!

Még egyszer köszönöm, hogy az 58. Bányásznapi országos megünneplésnek színhelyéül városunkat választották.
Kívánom, hogy érezzék jól magukat nálunk.